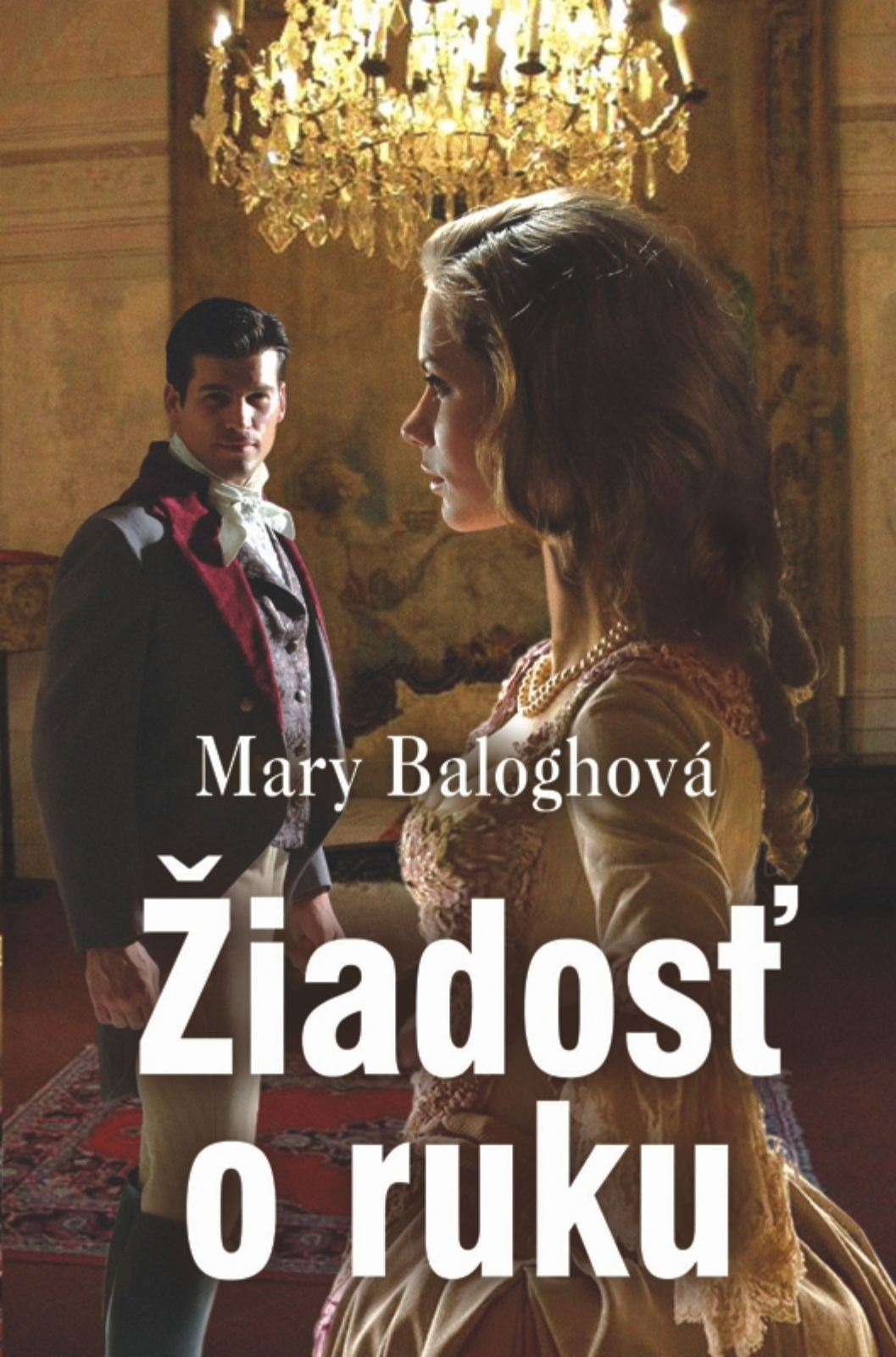

Mary Balogh
Žiadosť
o ruku

Mary Baloghová

Žiadosť o ruku

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Mary Balogh: The Proposal,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2012,
preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English THE PROPOSAL.
First published in the United States by Delacorte Press, New York.

Copyright © 2012 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1779-4

PROLÓG

Klub tých, čo prežili

POČASIE MOHLO BYŤ AJ LEPŠIE. Nízko po oblohe plávali oblaky, hnal ich silný vietor, a dážď, ktorý celý deň hrozil, sa teraz naozaj spustil. More bolo rozbúrené, oceľovosivé. Mrazivá vlhkosť prenikala aj do koča a osamelý pocestný bol rád, že má teplý plášť.

Náladu mu to nepokazilo, hoci by bol radšej, keby sa ukázalo slnko. Cestoval do Penderris Hallu v Cornwalle, vidieckeho sídla Georgea Crabba, vojvodu zo Stanbrooku. Jeho milosť patrila medzi šiestich ľudí, ktorých mal najradšej na svete, čo možno pokladať za zvláštne priznanie, keďže piati z nich boli muži. Týmto šiestim ľuďom najväčšmi dôveroval, hoci slovo dôvera znelo dosť neosobne a jeho vzťahy s priateľmi sa vôbec neniesli v neosobnom tóne.

Táto skupina ľudí prežila napoleonské vojny, piati bývalí vojenskí dôstojníci utrpeli rozličné zranenia a poslali ich domov, aby sa zotavili. O všetkých sa postaral vojvoda Stanbrook – vzal ich k sebe do Penderris Hallu, kde sa liečili, oddychovali a zotavovali sa. Vojvoda už prekročil vek vhodný na vojenskú službu, ale jeho jediný syn bojoval a padol na Pyrenejskom polostrove ešte na začiatku vojny. Siedmou členkou ich klubu bola vdova po dôstojníkovi výzvednej služby – jej manžela nepriateľ zajal na polostrove a bol umučený na smrť, a to mučenie prebiehalo sčasti pred očami jeho manželky. Vojvoda bol jej vzdialený príbuzný a po návrate do Anglicka sa jej ujal.

Týchto siedmich ľudí spájalo tesné puto a počas dlhého

zotavovania sa ešte väčšmi zblížili. A keďže každý z nich si ponesie stopy po zraneniach a vojnové skúsenosti celý život, dohodli sa, že aj keď sa vrátia do svojho života, každý rok na pár týždňov zavítajú do Penderrisu, aby si oddýchli a obnovili priateľské zväzky, porozprávali sa, aké urobili pokroky, a poskytli si navzájom pomoc, keby mal niekto z nich ťažkosti.

Všetci vojnu prežili a boli dosť silní, aby žili nezávisle. Ale zároveň boli natrvalo zjazvení tým či oným spôsobom, a keď boli spolu, nemuseli to skrývať.

Jeden z nich raz nazval túto skupinu Klubom tých, čo prežili, a to meno im prischlo, i keď ho používali len medzi sebou.

Hugo Emes, lord Trentham, žmúril cez dážď šľahajúci do okien na koči. Neďaleko sa vynímali vysoké útesy a za nimi spenené more sivšie než obloha. Už vošli na pozemky Penderrisu. O pár minút bude pri dome.

Keď odtiaľto pred tromi rokmi odchádzali, bolo to ťažké, asi najťažšie, čo museli podstúpiť. Hugo by tam bol celkom rád žil do konca života, ale, samozrejme, život sa stále menil a nastal čas odísť.

A teraz prišiel znova čas, keď treba niečo zmeniť…

Nie, na to teraz nebude myslieť.

Toto bolo ich tretie stretnutie. Hugo vlaňajšie stretnutie musel vynechať, takže priateľov nevidel celé dva roky.

Koč zastal na upätí schodišťa vedúceho k masívnym dverám Penderris Hallu a chvíľu sa kolísal na pérovaní. Hugovi prebleslo mysľou, či už prišiel aj niekto iný. Cítim sa ako malé dieťa, ktoré ide na večierok, pomyslel si trochu znechutene. Žalúdok mu zvieralo od nervozity a nedočkavosti.

Dvere na dome sa otvorili a vyšiel z nich sám vojvoda. Hoci pršalo, zostúpil po schodoch a dostal sa na terasu vo chvíli, keď kočiš otváral dvierka na koči a Hugo vyskočil, ani nečakal, kým spustí schodíky.

„George!“ zvolal.

Nepatril k ľuďom, ktorí radi objímajú iných, dokonca sa ich ani nedotýkal, pokiaľ to nebolo nevyhnutné. Ale ľahko možné, že to on inicioval mocné objatie, v ktorom sa teraz ocitli.

„Bože dobrý!“ Vojvoda sa po chvíli vyslobodil zo zovretia, o krok ustúpil a premeral si Huga od hlavy po päty. „Tuším ste sa za tie dva roky ani trochu nezmenšili, však, Hugo? Ani do výšky, ani do šírky. Ste jedným z mála mužov, pri ktorých sa cítim malý. Poďte dnu, nech tu nemoknete, a ja zatiaľ porátam, koľko rebier ste mi dolámali.“

Len čo boli vo veľkej hale, Hugo veľmi rýchlo zistil, že tam nie je prvý. Prišiel ho privítať Flavian Arnott, vikomt Ponsonby. A bol tam aj Ralph Stockwood, gróf Berwick.

„Hugo,“ Flavian zdvihol lorňon k oku a tváril sa znudene, „ty medvedisko jeden š-škaredý. Vieš, že ma p-prekvapuje, ako r-rád ťa vidím?“

„Flavian, ty krásny krehký chlapec,“ Hugo podišiel k nemu, podpätky čižiem mu dupotali na dlažbe, „aj ja ťa rád vidím a vôbec ma to neprekvapuje.“

Vyobjímali sa a potľapkávali sa po chrbte.

„Hugo,“ prihovoril sa mu Ralph, „mám pocit, akoby som ťa videl včera. Vôbec si sa nezmenil. Ešte aj vlasy máš stále rovnaké – ako čerstvo ostrihaný baran.“

„A keď ti vidím tú jazvu na tvári, Ralph, vždy mám pocit, že by som sa s tebou nerád stretol v tmavej uličke,“ povedal Hugo a objali sa. „Ostatní ešte neprišli?“

Už keď vyslovil tú otázku, zbadal ponad Ralphovo plece, že po schodoch schádza Imogen Hayesová, lady Barclayová.

„Hugo,“ náhlivo podišla k nemu s vystretými rukami, „ach, Hugo!“

Bola vysoká, štíhla a pôvabná. Tmavé blond vlasy mala stiahnuté do uzla, ale ten prísny účes len zvýrazňoval dokonalú krásu jej nordickej tváre s vysoko posadenými líc-

nymi kosťami, plnými perami a veľkými modrozelenými očami. A zvýrazňoval aj takmer mramorovú apatickosť tej tváre. To sa za tie dva roky nezmenilo.

„Imogen!“ Stisol jej ruky, a keď ju objal, zacítil známu vôňu. Pobozkal ju na líce a pozrel na ňu.

Zdvihla ruku a prechádzala špičkou prsta po vráske medzi jeho obočím.

„Stále sa mračíte,“ poznamenala.

„Stále zazerá,“ spresnil Ralph. „Dofrasa, minulý rok si nám tu veľmi chýbal, Hugo. Flavian nemal komu nadávať do škaredých chlapov. Raz to skúsil povedať mne, ale presvedčil som ho, aby ten pokus viac neopakoval.“

„S-strašne ma v-vydesil, Hugo,“ bránil sa Flavian. „Ľutoval som, že si tu n-nebol, aby som sa mohol za teba skryť. A tak som sa skryl za Imogen.“

„Aby som vám odpovedal na predchádzajúcu otázku, Hugo,“ ozval sa vojvoda a plesol mu dlaňou po pleci, „prišli ste posledný a všetci sme už boli netrpezliví. Ben by vás takisto prišiel pozdraviť, ale trvalo by mu pridlho, kým by zišiel po schodoch len preto, aby znova vyšiel hore. Vincent zostal v salóne s ním. Tak poďte hore. Do svojej izby môžete ísť neskôr.“

„Len čo Vincent začul prichádzať koč, objednala som čaj,“ oznámila Imogen. „Ale zrejme budem jediná, čo bude popíjať čaj. To mám za to, že sa stýkam s hordou barbarov.“

„Náhodou by som si celkom rád dal šálku horúceho čaju, Imogen,“ namietol Hugo. „Dúfam, že ste na zajtra a na najbližšie týždne objednali lepšie počasie, George.“

„Ešte je len marec,“ podotkol vojvoda, keď kráčali hore schodmi, „ale ak na tom trváte, Hugo, do konca vášho pobytu bude svietiť slnko. Niektorí ľudia vyzerajú ako z ocele, no v skutočnosti sú to skleníkové rastlinky.“

Keď vošli do salóna, sir Benedict Harper už bol na nohách. Opieral sa o paličky, ale nie celou váhou. K Hugovi

prešiel po vlastných. Tým poprel tvrdenie odborníkov, ktorí mu hovorili, že je blázon, ak si nedá amputovať obe nohy po páde, keď pod ním zastrelili jeho koňa. Zaprisahal sa, že raz bude znova chodiť, a práve svoj sľub splnil.

„Hugo," zvolal, „ty si priam potešením pre oko! Narástol si, alebo sa mi to len zdá, lebo máš na sebe ten hrubý plášť?"

„Z pohľadu naňho až bolia oči," vzdychol si Flavian. „A Hugovi zrejme nikto nepovedal, že tých viac vrstiev plášťa slúži na to, aby dodali mužný vzhľad tým, čo nemajú široké plecia."

„Ben," Hugo opatrne objal priateľa, „vidím, že stojíš na vlastných. Ty si ten najtvrdohlavejší chlap, akého poznám."

„Mám dojem, že v tom smere mám v tebe vážneho protivníka," poznamenal Ben.

Vtedy sa Hugo obrátil k siedmemu, najmladšiemu členovi ich klubu. Stál pri okne, svetlé kučery mal dlhšie, než bolo v móde, neposlušne sa mu vlnili, na tvári sa mu zračil dobrosrdečný, priam anjelský výraz. Teraz sa usmieval.

„Vince," Hugo vykročil cez miestnosť.

Vincent Hunt, lord Darleigh, pozrel priamo naňho veľkými očami, stále rovnako modrými, ako si ich Hugo pamätal – Flavian ich raz označil za oči lámača ženských sŕdc, aby z chlapca vymámil úsmev. Hugo vždy bol trochu nesvoj z jeho priameho pohľadu.

Pretože Vincent bol slepý.

„Hugo," povedal, keď sa objali, „teší ma, že znova počujem tvoj hlas. A že si tento rok opäť medzi nami. Keby si tu bol vlani, nedopustil by si, aby si všetci robili posmech z mojej hry na husliach, však? Teda, všetci okrem Imogen."

Spoza nich sa ozval kolektívny vzdych.

„Ty hráš na husliach?“ začudoval sa Hugo.

„Áno. A viem, že ty by si nedopustil, aby si zo mňa robili žarty,“ Vincent sa uškrnul. „Hovorili mi, že vyzeráš ako statný silný bojovník, Hugo, ale ak je to naozaj tak, potom je to len maska, lebo v tvojom drsnom hlase vždy počujem nehu. Keď ma tento rok budeš počuť hrať, iste sa nebudeš smiať.“

„Skôr zaplače, Vince,“ ozval sa Ralph.

„Je o mne známe, že tak pôsobím na svojich poslucháčov,“ zasmial sa Vince.

Hugo si odložil plášť, prehodil ho cez operadlo stoličky, potom sa usadil k ostatným. Všetci popíjali čaj, hoci vojvoda im ponúkol niečo silnejšie.

„Bolo nám veľmi ľúto, že sme vás vlani nevideli, Hugo,“ nadhodil vojvoda. „A ešte väčšmi nás mrzel dôvod, pre ktorý ste neprišli.“

„Už som sa chystal na cestu sem,“ odvetil Hugo, „keď som sa dozvedel, že otec dostal srdcový záchvat. A tak som bol pripravený okamžite vyraziť a prišiel som, prv než dokonal. Ba stihol som sa s ním aj porozprávať. Mal som to urobiť skôr. Nebol dôvod, aby sme sa tak odcudzili, hoci viem, že ho zranilo, keď som trval na tom, aby mi kúpil dôstojnícku hodnosť. Celý život čakal, že pôjdem v jeho stopách a budem sa venovať rodinnému podnikaniu. Viete, mal ma rád až do samého konca. Budem nadosmrti vďačný osudu, že sa mi podarilo prísť včas, aby som mu povedal, že aj ja ho mám rád, hoci sa mu mohlo zdať, že sú to len prázdne slová.“

Imogen sedela vedľa neho na dvojsedačke a teraz ho potľapkala po ruke. „Bol by to pochopil,“ povedala. „Viete, ľudia chápu reč srdca, aj keď hlava jej vždy nerozumie.“

Všetci – vrátane Vincenta – na ňu chvíľu bez slova hľadeli.

„Zanechal mojej nevlastnej matke Fione malý majetok,“ pokračoval Hugo, „a mojej nevlastnej sestre Constance

veľké veno. Ale takmer celé obchodné impérium odkázal mne. Som hriešne bohatý."

Zamračil sa. Niekedy mal pocit, ani čo by ho bohatstvo ťažilo na krku ako mlynský kameň. A povinnosti, ktoré prinášalo so sebou, boli ešte horšie.

„Chudáčik Hugo," Flavian vytiahol vreckovku a osušil si oči. „Až mi srdce krváca nad tebou."

„Rátal s tým, že sa ujmem vedenia podniku," dodal Hugo. „Nežiadal to odo mňa. Čakal, že to budem sám chcieť, a hoci zomieral, v tvári sa mu pri tej vidine zračila radosť. A povedal, že keď príde čas, všetko po mne zdedí môj syn."

Imogen ho znova potľapkala po ruke a doliala mu čaj.

„Ide o to," pokračoval Hugo, „že ja som bol šťastný a spokojný so svojím tichým životom na vidieku. Dva roky som si nažíval vo svojom dome a posledný rok v Crosslands Parku – hoci, samozrejme, kúpil som ho sčasti zo zdedených peňazí. Ospravedlňoval som zaháľanie tým, že držím smútok za otcom a bolo by nevhodné vrhnúť sa do obchodovania, akoby som nikdy netúžil po ničom inom, len po jeho majetku. Ale zajtra je výročie jeho smrti, a už sa teda nemám na čo vyhovárať."

„Vždy sme ti hovorili, Hugo," ozval sa Vincent, „že život v ústraní nie je nič pre teba."

„Lepšie povedané, Hugo, prirovnávali sme ťa k nevybuchnutému ohňostroju, ktorý len čaká na iskru, čo ho roznieti."

Hugo si vzdychol. „Mne sa páči žiť tak ako doteraz."

„Dostal si titul ako odmenu za mimoriadnu odvahu, a pre teba nič neznamená?" spýtal sa Ralph. „Plánuješ sa vrátiť ku koreňom strednej triedy, Hugo?"

Hugo sa znova zamračil. „Nikdy som sa z nich nevytrhol. Nikdy som netúžil stať sa členom vyššej triedy. Kolektívne by som ňou opovrhoval ako môj otec, nebyť vás šiestich. Kúpa Crosslands možno bola do istej miery pre-

jav snobstva, ale túžil som mať vlastný kúsok zeme, kde by som mohol žiť v pokoji. To je všetko.“

„A vždy ho budete mať,“ podotkol vojvoda. „Bude to pre vás skvelé útočisko, keď budete zničený z podnikania.“

„Mňa ničí skôr tá požiadavka splodiť syna,“ podotkol Hugo. „Zrejme by mal byť legitímny, však? To znamená, že budem musieť mať manželku, aby som ho splodil. To ma čaká, keď odtiaľto odídem. Už som sa rozhodol. Musím si nájsť manželku, dočerta. Pardon, Imogen, nemám nič proti ženám, len nechcem, aby sa niektorá z nich stala trvalou súčasťou môjho života. Alebo mojej domácnosti.“

„Takže nehľadáš romantickú lásku, však, Hugo?“ spýtal sa Flavian. „To je od teba veľmi múdre, s-starec. Láska je diabolská z-záležitosť a treba sa jej vyhýbať ako moru.“

Dáma, s ktorou bol Flavian zasnúbený v čase, keď odchádzal na vojnu, zrušila zasnúbenie, lebo sa nevedela vyrovnať so zraneniami, ktoré si priniesol z polostrova. O dva mesiace sa vydala za iného, a to za muža, ktorého kedysi považoval za svojho najlepšieho priateľa.

„Máte na mysli niekoho konkrétneho, Hugo?“ spýtal sa vojvoda.

„Ani nie,“ vzdychol si Hugo. „Mám celú armádu sesterníc a tetušiek, ktoré by len uvítali, keby mi mohli predstaviť všetky nádejné nevesty. Hoci som ich celé roky hanebne zanedbával, stačí povedať slovo… Ale mal by som pocit, že sa mi to vymklo z rúk, a to by bolo naozaj nepríjemné. Vlastne som dúfal, že mi poradí niekto z vás. Teda, pokiaľ ide o to, ako si nájsť manželku.“

Tie slová všetkých umlčali.

„V skutočnosti je to veľmi jednoduché,“ ozval sa napokon Ralph. „Pristúpiš k prvej čo len trochu sympatickej dáme, ktorú stretneš, povieš jej, že si nechutne bohatý lord, a spýtaš sa jej, či sa za teba nechce vydať. Potom odstúpiš a budeš sa dívať, ako sa zajakáva od samej dychtivosti povedať áno.“

Ostatní sa zasmiali.

„Je to naozaj také ľahké?“ spýtal sa Hugo. „To mi odľahlo. Tak teda ak to zajtra počasie dovolí, zájdem na pláž a budem čakať na sympatické ženy. A prv než odídem z Penderrisu, problém bude vyriešený.“

„Pozor na to množné číslo, Hugo,“ upozornil ho Ben. „Ženy by sa o teba pobili, lebo je o čo bojovať. Choď na pláž a nájdi tam jednu ženu. Uľahčíme ti to a celý deň sa budeme pláži vyhýbať. Pre mňa to bude jednoduché, lebo nemám nohy, ktoré by ma tam zaniesli.“

„A keď sme už úspešne vyriešili vašu budúcnosť, Hugo,“ povedal vojvoda a vstal, „dovolíme vám, aby ste sa zašli osviežiť do svojej izby, prezliecť sa a možno si aj trochu oddýchnuť pred večerou. Ale v priebehu nadchádzajúcich dní sa budeme tejto otázke vážnejšie venovať. Možno vám budeme vedieť navrhnúť praktické riešenie. Ale zatiaľ dovoľte, aby som vám všetkým povedal, ako veľmi ma teší, že klub tých, čo prežili, sa tento rok znova stretol. Dlho som čakal na túto chvíľu.“

Hugo si vzal plášť a odišiel z izby s vojvodom. Tešilo ho, že je znova v spoločnosti šiestich ľudí, ktorí preňho znamenali najviac na svete.

Ešte aj dážď klopkajúci na okná znásoboval pocit útulnosti.

1

GWENDOLINE GRAYSONOVÁ, LADY MUIROVÁ, zhrbila plecia a tesnejšie si pritiahla plášť. Bol vetristý marcový deň, o to nepríjemnejší, že stála v rybárskom prístave kúsok od dediny, v ktorej bývala. Bol odliv a na mokrom piesku ležalo na boku množstvo člnov čakajúcich na príliv.

Mala by sa vrátiť domov. Bola vonku viac ako hodinu a v kútiku duše túžila po teple kozuba a šálke horúceho

čaju. Žiaľ, dom nepatril jej, ale Vere Parkinsonovej, ku ktorej prišla na mesiac na návštevu. A práve sa s Verou pohádali – alebo skôr Vera sa pohádala s ňou a ona z toho bola nešťastná. Nebola pripravená vrátiť sa. Radšej zostane vonku, vydaná napospas živlom.

Doľava ísť nemohla, tam jej bránilo v ceste predhorie. Zato doprava sa pod vysokými útesmi do diaľky rozkladala kamienková pláž. Potrvá ešte niekoľko hodín, kým príde príliv a zakryje ju.

Gwen sa zvyčajne vyhýbala prechádzkam pri vode, hoci vdovský dom v Newbury Abbey v Dorsetshire, kde bývala, sa nachádzal pri mori. Ale pláže sa jej zdali priveľmi široké, útesy hrozivé, more živelné… Mala by radšej menší, usporiadanejší svet, o ktorom by mala aspoň do istej miery lepší prehľad – napríklad starostlivo pestovanú záhradku.

Dnes však túžila byť ešte chvíľu čo najďalej od Very aj od dediny a vidieckych uličiek, kde by mohla natrafiť na Veriných susedov a musela by s nimi veselo konverzovať, hoci sa jej nežiadalo s nikým rozprávať. Potrebovala byť sama a na kamienkovej pláži nebolo nikoho, pokiaľ oko dovidelo – a tak vykročila tým smerom.

Ale po pár minútach pochopila, prečo tam nikto nie je. Hoci väčšina kamienkov bola stará a vyhladená odvekými prílivmi, bolo tam dosť aj nových kameňov – väčších, drsnejších a ostrejších. Nebolo ľahké po nich chodiť, a to ani vtedy, keby mala obe nohy zdravé. Lenže jej sa noha nikdy celkom nezahojila – pred ôsmimi rokmi ju vyhodil zo sedla kôň a zlomila si nohu. Aj na rovnej ceste krívala.

Ale neobrátila sa naspäť. Tvrdošijne kráčala vpred, no dávala veľký pozor, kam stúpa. Koniec koncov nikam sa neponáhľala.

Bol to najhroznejší deň z hrozných dvoch týždňov. Impulzívne sem prišla na mesiac na návštevu, keď jej Vera napísala, že jej pred pár mesiacmi zomrel manžel, ktorý

bol už niekoľko rokov chorý. Vera sa jej posťažovala, že nikto z manželovej ani jej rodiny nevenuje vôbec pozornosť jej utrpeniu, a ona je nesmierne skormútená a unavená z toho, čo sa oňho celé roky starala. Manžel jej veľmi chýba. Nechcelo by sa Gwen prísť?

Kedysi sa spriatelili počas svojho debutu v Londýne a po tom, čo sa Vera vydala za pána Parkinsona, mladšieho brata sira Rogera Parkinsona, a Gwen za vikomta Muira, občas si vymenili listy. Po Vernonovej smrti jej Vera napísala dlhý, precítený list a pozvala ju, aby u nich pobudla, koľko len bude chcieť, lebo Veru takmer všetci zanedbávali vrátane pána Parkinsona, takže privíta jej spoločnosť. Vtedy Gwen jej pozvanie odmietla, ale teraz vyhovela Verinej prosbe, hoci mala isté obavy. Vedela však, aký žiaľ, vyčerpanosť a pocit osamelosti doľahne na ženu po manželovej smrti.

Hneď v prvý deň svoje rozhodnutie oľutovala. Ako vedela už podľa listov, Vera bola ufňukaná, a hoci Gwen ju ospravedlňovala tým, že sa niekoľko rokov starala o chorého manžela a práve ho stratila, veľmi rýchlo dospela k záveru, že za tie roky od ich debutu Vera zatrpkla a je mimoriadne nepríjemná. Väčšina susied sa jej vyhýbala, keď mohla. Jedinými jej priateľkami boli dámy s dosť podobnou povahou. Keď Gwen sedela s nimi a počúvala ich rozhovory, cítila sa, akoby ju vsali do čiernej diery, kde nie je vzduch. Akoby nevedeli nič iné, len nariekať nad všetkým, čo sa im nepáčilo v ich živote, nikdy sa netešili z toho, čo bolo príjemné.

A presne to teraz robím aj ja, pomyslela si Gwen a pokrútila hlavou. Pesimizmus vie byť desivo nákazlivý.

Prečo som len sľúbila, že zostanem tak dlho? vyčítala si v duchu. Bohato by boli stačili dva týždne – a teraz by sa už mohla vrátiť domov. Ale sľúbila, že zostane mesiac, tak musí vydržať. No dnes ráno podstúpila jej stoická nátura zaťažkávaciu skúšku.

Dostala list od svojej matky, ktorá s ňou žila vo vdovskom dome, a opísala jej zopár zábavných príhod, čo sa týkali Sylvie a Lea, starších detí Nevilla a Lily. Neville, gróf Kilbourne, bol Gwenin brat a žil v Newbury Abbey. Gwen prečítala pri raňajkách časť listu nahlas v nádeji, že na Verinej tvári vyčarí úsmev. Namiesto toho si musela vypočuť nepríjemnú tirádu o tom, že Gwen sa ľahko smeje a nadľahčuje jej utrpenie, keď Gwenin manžel zomrel pred rokmi a po jeho smrti bola dobre zabezpečená, okrem toho jej brat i matka boli ochotní prijať ju znova do svojej rodiny – navyše nebola práve citlivá duša. A vraj je ľahké byť krutá, keď sa vydala pre peniaze a postavenie, a nie z lásky. Keď pred rokmi debutovala v spoločnosti, všetci to o nej vedeli, tak ako vedeli aj to, že Vera sa vydala pod svoje možnosti, lebo sa s pánom Parkinsonom veľmi ľúbili a na ničom inom im nezáležalo.

Gwen len bez slova hľadela na priateľku, a keď Vera konečne zmĺkla a už len vzlykala do vreckovky, neodvážila sa ani otvoriť ústa. Možno by jej opätovala tú tirádu a znížila by sa na Verinu úroveň, ale nemienila sa dať zatiahnuť do takého nízkeho hašterenia. No až ju triaslo od zlosti. A hlboko sa jej to dotklo.

„Idem na prechádzku, Vera," povedala napokon, vstala a odtisla stoličku. „Keď sa vrátim, mohla by si mi oznámiť, či chceš, aby som tu zostala ešte ďalšie dva týždne, ako sme plánovali, alebo budeš radšej, ak sa bez meškania vrátim do Newbury."

Musela by ísť poštovým alebo verejným dostavníkom. Trvalo by takmer týždeň, kým by dorazil Nevillov koč po tom, čo by bratovi oznámila, že sa chce vrátiť skôr, než plánovala.

Vera sa ešte väčšmi rozplakala a prosila ju, aby nebola taká krutá, ale Gwen napriek tomu aspoň odišla na prechádzku.

Najradšej by som sa do Verinho domu už nikdy nevrá-

tila, pomyslela si teraz. Urobila veľkú chybu, že sem prišla, a to na celý mesiac, hoci s Verou sa spoznala veľmi dávno a bola to len krátka známosť.

Nakoniec zabočila okolo výbežku, ktorý videla od prístavu, a zistila, že pláž je tam širšia, ťahá sa donekonečna a už nie je kamienková, ale piesková, takže sa jej bude ľahšie kráčať. Ale nemala by zájsť veľmi ďaleko. Hoci bol ešte odliv, videla, že čoskoro nastane príliv a niektoré rovné miesta môže voda zaplaviť rýchlejšie, než pôvodne predpokladala. Žila pri mori dosť dlho, už o ňom vedela svoje. Okrem toho nemohla zostať vonku večne, hoci by to najradšej urobila. Čoskoro sa musí vrátiť za Verou.

Kúsok odtiaľ bola štrbina v útese a zdalo sa, že keby bola ochotná vyliezť hore po kamenistom chodníčku a potom po tráve, mohla by sa vrátiť do dediny vrchom, a nie po klzkých kameňoch.

Uvedomila si, že zlomená noha ju pobolieva. Bola od nej pochabosť, že zašla tak ďaleko.

Chvíľu len stála a hľadela na more, ktoré bolo ešte vždy dosť ďaleko. A zrazu ju zasiahla prívalová vlna, no nebola to morská vlna, ale príval osamelosti. Až jej to vyrazilo dych.

Osamelosť?

Nikdy sa jej nezdalo, že je osamelá. Prežila búrlivé manželstvo, ale keď sa spamätala zo žiaľu nad Vernonovou smrťou, žila v pokoji a mieri so svojou rodinou. Nikdy necítila potrebu znova sa vydať, hoci sa nevyjadrovala o manželstve cynicky. Jej brat Neville bol šťastne ženatý. Aj Lauren, ktorá jej bola ako sestra, lebo spolu vyrástli v Newbury Abbey, bola takisto šťastne vydatá. Gwen bola spokojná so svojím vdovským životom a tešilo ju, že môže byť dcérou, sestrou, nevestou, sesternicou a tetou. Mala aj množstvo iných príbuzných aj priateľov. Vo vdovskom dome, ktorý stál kúsok od opátstva, kde bola vždy vítaná, sa cítila príjemne. Často navštevovala Lauren a Kita

v Hampshire a niekedy aj iných príbuzných. Jeden-dva mesiace zvyčajne strávila v Londýne a vychutnávala si spoločenskú sezónu.

Vždy si myslela, že má šťastný život.

Kde sa zrazu vzal ten pocit osamelosti? A to taký silný, až sa jej podlomili kolená a vyrazilo jej dych. Prečo cíti v hrdle hrču?

Osamelosť?

Nie je osamelá, iba zničená z toho, že tu trčí s Verou. Priateľkine slová sa jej dotkli, a tak sa teraz ľutuje, to je všetko. Ale doteraz sa nikdy neľutovala. Teda, takmer nikdy. Keď to na ňu predsa len niekedy prišlo, rýchlo sa usilovala ten pocit zahnať. Život je priveľmi krátky, aby ho celý preplakala. Vždy bolo dosť vecí, z ktorých sa mohla tešiť.

Ale osamelosť? Ako dlho na ňu číhala a čakala, kedy udrie? Skutočne je jej život taký prázdny, ako sa jej zdá v tejto chvíli desivého premknutia? Prázdny ako táto šíra pochmúrna pláž?

Ach, nenávidela pláže.

Znova v duchu pokrútila hlavou a pozrela najprv dozadu, odkiaľ prišla, potom na strmú cestičku pomedzi útesy. Kadiaľ sa má vybrať? Chvíľu váhala, potom sa rozhodla vyliezť hore. Ten chodník sa jej nezdal taký strmý, aby bol nebezpečný, a keď bude hore, iste nájde cestu do dediny.

Kamene na chodníku však boli ešte zradnejšie než na pláži – šmýkali sa jej pod nohami. Keď bola na polceste, už ľutovala, že nezostala dolu, ale teraz by už bolo ťažké vrátiť sa, rovnako ako pokračovať nahor. A trávnatá plocha bola na dohľad. Morila sa teda ďalej.

A vtedy nastala pohroma.

Pravú nohu položila na kameň, vyzeral, že je umiestnený pevne, lenže v skutočnosti iba voľne ležal na kameňoch pod ním, noha sa jej teda pošmykla a ona bolestne pristá-

la na kolene, iba čo sa rukami zachytila svahu. Na zlomok sekundy sa jej uľavilo, že sa jej podarilo zachrániť a nezletela až dolu na pláž, ale potom pocítila v členku bodavú bolesť.

Opatrne sa postavila na ľavú nohu a pokúsila sa položiť pravú nohu vedľa nej. No keď na ňu chcela preniesť váhu, zmocnila sa jej bolesť – a cítila ju, hoci sa o ňu neopierala. Iba nešťastne vzdychla: „Au!“ Opatrne sa obrátila, aby si mohla sadnúť na kamene s pohľadom na pláž. Zhora vyzeral svah oveľa strmší. Ach, urobila hlúposť… Prečo sa vlastne rozhodla vyjsť hore?

Zdvihla kolená, ľavou nohou sa z celej sily zaprela a pravý členok chytila do oboch rúk. Pokúsila sa pomaly ním točiť, čelo si pritom oprela o zdvihnuté koleno. Je len trochu podvrtnutý, hovorila si, o chvíľu to prejde. Netreba sa hneď ľakať.

Ale nemusela znova položiť nohu na zem, aby vedela, že sama seba len klame. Členok bol poriadne vyvrtnutý. Ba možno horšie! Veď nemôže chodiť!

A hoci sa usilovala zachovať pokoj, zmocnila sa jej panika. Ako sa dostane do dediny? Nikto o nej nevie, kde je. Pláž pod ňou aj výbežok hore boli pusté.

Zhlboka dýchala, aby sa upokojila. Nemalo zmysel podľahnúť panike. Ona to zvládne. Samozrejme, že to zvládne. Nemá na výber, alebo áno?

V tej chvíli sa ozval mužský hlas – a dosť blízko.

„Podľa môjho skromného názoru ten členok je prinajmenej vyvrtnutý, ak nie zlomený,“ povedal. „V každom prípade by bolo veľmi nerozumné, keby ste naň preniesli váhu.“

Gwen prudko zdvihla hlavu a obzerala sa okolo seba, odkiaľ ten hlas prichádza. Napravo od nej sa týčil muž – už schádzal po kameňoch k nej, akoby sa vôbec nebál, že sa pošmykne.

Bol to hotový širokoplecí obor s mohutnou hruďou

a pevnými stehnami. Niekoľkovrstvový plášť ho robil ešte statnejším – pôsobil až zlovestne obrovsky. A nemal klobúk. Hnedé vlasy mal nakrátko ostrihané, črty drsné, výrazné, oči tmavé, prenikavé, ústa stisnuté do prísnej čiary, sánku zaťatú. Jeho výraz veru nezjemnil jeho celkový výzor. Mračil sa – alebo skôr gánil.

Na obrovských rukách nemal rukavice.

Gwen sa zmocnil taký strach, až na chvíľu zabudla na bolesť.

To musí byť vojvoda Stanbrook. Zrejme sa dostala na jeho pozemky a Vera ju varovala, aby sa jeho majetku vyhla širokým oblúkom. Podľa Very to bol krutý netvor, ktorý pred mnohými rokmi zhodil svoju ženu z vysokého útesu na svojom pozemku a potom tvrdil, že sama skočila dolu. *Ktorá žena by si zvolila takú hroznú smrť?* pýtala sa Vera rétoricky. *Najmä ak to bola vojvodkyňa a mala všetko, čo si mohla želať.*

Žena, ktorej jediné dieťa práve zahynulo v Portugalsku, pomyslela si vtedy Gwen, ale nepovedala to nahlas, pretože presne to sa stalo krátko pred smrťou vojvodkyne. Ale Vera s dámami, s ktorými sa stretávala, sa rozhodli uveriť vzrušujúcejšej teórii o vražde, hoci ani jedna z nich nemala jediný dôkaz, ktorý by to tvrdenie podporil.

Hoci Gwen o pravdivosti tých rečí pochybovala, teraz si tým nebola istá. Tento človek vyzeral ako muž, ktorý vie byť surový a krutý.

Dokonca ako muž schopný vraždy.

Vkročila na jeho pôdu. Opustenú pôdu.

A nemohla utiecť.

Dážď v noci ustal a Hugo šiel po raňajkách sám na piesčitú pláž pod Penderrisom. Všetci si ho doberali. Flavian mu povedal, aby rozhodne priviedol svoju budúcu nevestu do domu, nech sa s ňou môžu zoznámiť a zvážiť, či schvaľujú jeho výber.

Všetci si z neho uťahovali.

Hugo oznámil Flavianovi, kam môže ísť a ako sa tam dostane, hoci bol nútený okamžite sa ospravedlniť, že použil v Imogeninej prítomnosti vojenský žargón.

Pláž mal vždy z celého majetku najradšej. Keď tam bol prvý raz, more ho upokojovalo, nikde inde nenachádzal pokoj. A už vtedy tam chodil najradšej sám. Hoci všetci členovia Klubu tých, čo prežili, si boli blízki a správali sa k sebe priateľsky, kým sa tu liečili a zotavovali, neboli na seba nalepení, práve naopak – väčšina z nich bojovala proti svojim démonom sama, a to aj teraz. Jednou z najväčších predností Penderrisu bolo práve to, že tam všetci mali dosť osobného priestoru.

Hugo sa zotavil zo zranení – do takej miery, ako to bolo možné.

Ak mal porátať, za čo všetko bol vďačný, potreboval by prinajmenej prsty na oboch rukách. Prežil vojnu, povýšili ho na majora, po čom vždy túžil, a vďaka úspechu jeho poslednej misie nečakane získal aj šľachtický titul. Vlani zdedil obrovský majetok a veľmi výnosný podnik. Mal rodinu – strýkov, tety, bratancov a sesternice, čo ho ľúbili, hoci počas uplynulých rokov ich viac-menej ignoroval. Ale čo bolo dôležitejšie, mal nevlastnú sestru, devätnásťročnú Constance, ktorá ho zbožňovala, hoci bola ešte batoľa, keď odchádzal do vojny. Na vidieku mal vlastný dom, ktorý mu poskytoval súkromie a pokoj, keď po ňom túžil. Mal šesť blízkych ľudí, členov Klubu tých, čo prežili, ktorí sa mu niekedy zdali bližší než vlastné srdce. Zdravie mu slúžilo. A mohol by pokračovať vo vyratúvaní.

Ale vždy keď si v duchu premietal, za čo môže byť vďačný, bola to dvojsečná zbraň. Prečo mal on také šťastie, keď iní zomreli? Ba čo viac, nespôsobila jeho ctižiadosť, ktorá mu priniesla osobné úspechy a odmeny, smrť iných ľudí? Nadporučík Carstairs by na tú otázku určite odpovedal súhlasne.